

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **KARETA s. r. o.**, se sídlem Krnovská 1877/51, Bruntál, zastoupená JUDr. Vítem Rybářem, advokátem se sídlem 28. října 1610/95, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, čj. MF-30342/2015/1203-10, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2019, čj. 22 Af 8/2018-50,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2019, čj. 22 Af 8/2018-50, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně uzavřela dne 30. 8. 2010 s Regionální radou regionu soudržnosti Moravskoslezsko (dále „regionální rada“) smlouvu o poskytnutí dotace z rozpočtu regionální rady, jejímž předmětem bylo poskytnutí účelové dotace žalobkyni na projekt „Modernizace lyžařského areálu Pod Vysokou horou ve Vrbně pod Pradědem“ uskutečněný v roce 2009. Dotace měla být poskytnuta *ex post* ve výši 50 % celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše do částky 10 462 999 Kč. Podle části II, čl. V, bodu 8.1 smlouvy o dotaci byla žalobkyně povinna při uskutečnění projektu postupovat v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a v případě, že se na ni tento zákon nevztahuje, případně se jedná o zakázku malého rozsahu, byla povinna postupovat v souladu s Metodickým pokynem pro zadávání veřejných zakázek vydaných regionální radou. V bodě 1.3 tohoto metodického pokynu byla uložena povinnost dodržovat při zadávání veřejné zakázky základní zásady (transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace), a to bez ohledu na druh zakázky nebo řízení, v němž je zadávána.

[2] Úřad regionální rady vyzval žalobkyni dne 14. 3. 2014 s odkazem na výsledky auditní zprávy k vrácení nezpůsobilých výdajů vynaložených v souvislosti s projektem ve výši 10 % z hodnoty způsobilých výdajů. Důvodem byl závěr o porušení smlouvy o dotaci, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že při zadávání veřejné zakázky na projekt postupovala v rozporu s metodickým pokynem. Ve výzvě k podání nabídky ze dne 2. 11. 2009, resp. ve výkazu výměr, který byl její součástí (díl 12 - Montáže dopravních zařízení a vah – výtahy), totiž žalobkyně uvedla označení lyžařského vleku DOUBLE MAX. Toto označení, jež užívá konkrétní výrobce, bylo uvedeno i v projektové dokumentaci. Úřad regionální rady současně žalobkyni upozornil, že pokud výzvě nevyhoví, bude se jednat o porušení rozpočtové kázně podle § 22 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů.

[3] Žalobkyně následně podala dne 15. 7. 2014 k Ministerstvu pro místní rozvoj návrh na rozhodnutí sporu z veřejnoprávní smlouvy, jímž se domáhala určení, že se nedopustila porušení smlouvy o dotaci a regionální rada vůči ní nemá nárok požadovat vrácení nezpůsobilých výdajů. Ministerstvo pro místní rozvoj postoupilo věc usnesením ze dne 22. 7. 2014 z důvodu věcné nepřislušnosti žalovanému, který následně rozhodl dne 5. 3. 2015 o postoupení věci Úřadu regionální rady. Podle žalovaného se totiž jedná o finanční prostředky již vyplacené, a věcně proto jde o posouzení neoprávněnosti použití peněžních prostředků a případné uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, k jehož projednání je příslušný právě Úřad regionální rady jakožto správní orgán I. stupně.

[4] Úřad regionální rady následně uložil žalobkyni rozhodnutím ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. RRRSM 7178/2015, č. PRK8/2015, povinnost odvodu neoprávněně zadržovaných peněžních prostředků ve výši 1 026 782 Kč poskytnutých na základě smlouvy o dotaci, a to za porušení rozpočtové kázně dle § 22 odst. 1 a 3 rozpočtových pravidel územních rozpočtů. Žalobkyně se proti rozhodnutí Úřadu regionální rady odvolala k žalovanému, který odvolání zamítl a napadené rozhodnutí v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil. Podle žalovaného uvedla žalobkyně v zadávací dokumentaci obchodní značku lyžařského vleku, čímž porušila bod 2.2 metodického pokynu. Tím se zároveň dopustila porušení části II, čl. V, bodu 8.1 smlouvy o dotaci, čímž naplnila skutkovou podstatu neoprávněného použití peněžních prostředků a porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 1 a 2 rozpočtových pravidel územních rozpočtů, za což jí podle § 22 odst. 4 téhož zákona náleží odvodová povinnost.

[5] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Namítala, že se nedopustila porušení zásady rovného zacházení a nezvýhodnila žádného konkrétního dodavatele. Pokud v zadávací dokumentaci užila označení určitého výrobku (vleku), pak to nemohlo vést ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků, ale šlo jen a pouze o zjednodušení jeho specifikace. Potenciální uchazečům muselo být po seznámení se se zadávací dokumentací zřejmé, že nemusí dodat výrobek konkrétní uvedené značky, ale že je možno dodat i jiný výrobek se shodnými parametry. V zadávací dokumentaci totiž bylo mj. výslovně uvedeno, že užití obchodních názvů představuje pouze doporučení zadavatele a je připuštěno použití kvalitativně a technicky obdobných řešení. Žalobkyně tedy dala jasně najevo, že uchazeč s jiným řešením nebude odmítnut a že hodnotícím kritériem je zejména cena. Žalobkyně k podání nabídky vyzvala pět uchazečů, všichni nabídku podali, aniž by kterýkoliv z nich vznesl námitky či

pokračování

připomínky týkající se zadání a označení dodávky. Metodický pokyn navíc umožňoval konkrétní označení zboží za podmínky připuštění alternativy, což žalobkyně dodržela.

[6] Krajský soud rozhodnutí žalovaného shora označeným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Předeslal, že zákon o veřejných zakázkách lze na žalobkyni aplikovat pouze v rozsahu, v jakém to určují dotační podmínky, a stejně tak nelze automaticky vycházet z judikatury správních soudů týkající se veřejných zakázek. Poukázal pak především na to, že metodický pokyn v dané věci připouštěl výjimku ze zákazu porušení principu rovnosti, a to pro případ, že by jinak „*nebylo možné dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky*“. Taková formulace však není metodickým pokynem dále konkretizována a případné výkladové nejasnosti dotačních podmínek nelze podle soudu klást k tíži žalobkyně. Regionální rada sice preferovala, aby se v zadávací dokumentaci neužívala označení konkrétních výrobků, avšak zároveň takovou možnost výslovně připouštěla, a to za blíže nekonkretizovaných podmínek. Nelze tak vytýkat žalobkyni, pokud si dané ustanovení metodického pokynu vyložila tak, že označení konkrétního výrobku možné je. Žalobkyně zejména připustila alternativní řešení a z ničeho neplyne, že by využitím výjimky sledovala zvýhodnění nebo naopak poškození některého z dodavatelů, natož že by ke zvýhodnění či poškození jakéhokoliv dodavatele vskutku došlo. Proto závěry žalovaného nelze považovat za dostačující pro konstatování porušení rozpočtové kázně a uložení odvodu žalobkyni. Krajský soud zároveň dodal, že se nemohl zabývat opožděně uplatněnou námitkou, kterou žalobkyně vznesla až při jednání, podle níž přezkoumávané řízení bylo zahájeno jejím návrhem na rozhodnutí sporu z veřejnoprávní smlouvy (smlouvy o dotaci). Otázkou, zda je možno bez dispozičního úkonu žalobkyně změnit předmět řízení o návrhu, se lze podle soudu opětovně zabývat v dalším řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodu nesprávného právního posouzení. Žalobkyně ve výzvě k podávání nabídek a v projektové dokumentaci uvedla obchodní název konkrétního lyžařského vleku DOUBLE MAX, který pod tímto označením nabízí a dodává společnost Michálek s. r. o. Právě tento vlek byl součástí výsledného uskutečnění projektu a žádný z uchazečů v zadávacím řízení jiný vlek nenabídl. Vlek však bylo možno specifikovat technickými parametry (tedy nikoliv obchodním názvem), jako učinil stěžovatel v rozhodnutí napadeném žalobou, a to v souladu s požadavky plynoucími z metodického pokynu. Zároveň nebylo prokázáno, že by jiný výrobek byl nekompatibilní se stávajícími zařízeními či systémy, proto uvedení konkrétního obchodního názvu nedůvodně omezilo možnost nabídek, a bylo tedy diskriminační. To platí i přes dovětek obsažený ve výzvě k podávání nabídek, že zadavatel (žalobkyně) připouští i obdobná alternativní řešení. Žalobkyně nijak nedoložila, že by nebylo možné dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky. Stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí ilustroval možnost, jak popsat poptávaný vlek technickými parametry. Tím poukázal na to, že zadávací dokumentace žalobkyně byla „ušita na míru“ konkrétnímu výrobcí. Krajský soud sice upozornil na obtížnost takového postupu, žalobkyně však sama připustila, že označení vleku technickou specifikací namísto obchodního označení nepředstavovalo problém. Proto měla výrobek v projektové dokumentaci označit tímto způsobem, a to bez užití odkazu na konkrétní vlek od konkrétního výrobce. Žalobkyně v tomto směru pouze

uvedla, že dané označení vleku použila pro zjednodušení, tudíž zcela rezignovala na splnění podmínek metodického pokynu. Poptávaný vlek představoval standardní vlek ničím nevybočující z běžné nabídky. Žalobkyně tak vytvořila situaci, za které byl nabízen pouze jeden konkrétní, projektovou dokumentací uváděný vlek, a nebyly nabídnuty jiné, kvalitativně obdobné výrobky. Ani námitka žalobkyně vznesená v odvolacím řízení, podle níž pro vlek DOUBLE MAX již měla udělené stavební povolení, nijak neospravedlňuje použití označení konkrétního výrobku, neboť v průběhu stavebního řízení lze provést změnu stavby před jejím dokončením. Krajský soud zcela rezignoval na posouzení toho, zda byly naplněny okolnosti předpokládané metodickým pokynem, tedy zda bylo v projednávaném případě určení vleku označením konkrétního obchodního názvu akceptovatelné. Podle stěžovatele bylo možné jej dostatečně přesně a srozumitelně označit i jiným způsobem. Stěžovatel poukázal též na to, že právě popis plně převzatý od konkrétního výrobce vleku způsobil to, že nebyly nabídnuty jiné vleky, ale vždy pouze jeden konkrétní (projektovou dokumentací) uváděný lyžařský vlek. Jelikož žalobkyně uzavřela smlouvu o dotaci s tím, že se bude řídit jejími podmínkami (mj. zákazem diskriminace), popsáním jednáním ji porušila. Roli nehraje ani to, že dotace byla čerpána *ex post*. Žalobkyně mohla s ohledem na přijetí podmínek smlouvy o dotaci zrušit výsledky již proběhlého zadávacího řízení a vypsat řízení nové.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti předoslala, že původní řízení bylo zahájeno návrhem na rozhodnutí sporu z veřejnoprávní smlouvy, kvůli čemuž měl stěžovatel rozhodnout ve sporném řízení, na což má žalobkyně (jako smluvní strana dané smlouvy) právo. O tomto sporu nebylo vůbec rozhodnuto, namísto toho správní orgány vydaly zcela jiné rozhodnutí (o odvodu). Co se obsahu žalobou napadeného rozhodnutí týče, žalobkyně zopakovala, že metodický pokyn připouštěl výjimku ze zákazu uvádět v zadávací a projektové dokumentaci konkrétní obchodní názvy výrobců a výrobků. Trvá na tom, že tento metodický pokyn neporušila a krácení poskytnuté dotace je nedůvodné. Nedošlo totiž ke zvýhodnění či vyloučení určitých výrobků (dodavatelů), a tedy ani k porušení podmínek dotace. Zadávací dokumentace výslovně připouštěla použití jiného obdobného řešení, užití konkrétního označení v projednávané věci nemohlo vést a nevedlo ke zvýhodnění anebo vyloučení určitých dodavatelů či výrobků. Ze strany žalobkyně šlo pouze o zjednodušení specifikace poptávaného vleku, z podkladů bylo zřejmé, že uchazeč s jiným řešením nebude odmítnut a že hodnotícím kritériem je i cena. Podstatné tedy je, že žalobkyně pouze zjednodušila způsob technické specifikace vleku a výslovně umožnila jeho náhradu za jiný výrobek. Potenciálním uchazečům to muselo být po seznámení se se zadávací dokumentací zřejmé, navíc měli možnost se žalobkyně (zadavatele) dotázat na doplňující informace. Žádný z uchazečů neměl výhrady či dotazy týkající se specifikace výrobku. Žalobkyně oslovila pět uchazečů, všichni podali nabídku, tudíž nedošlo k žádnému omezení soutěže. Navíc přímo v předmětu a účelu uzavřené smlouvy o dotaci je výslovně uvedeno, že projekt spočívá ve vybudování lyžařského vleku DOUBLE MAX. Regionální rada tedy rovněž specifikovala vlek prostřednictvím této konkrétní značky, avšak žalobkyni stejný postup správní orgány vytýkají. Popsanou výkladovou nejasnost obsaženou v metodickém pokynu a ve smlouvě o dotaci nelze klást žalobkyni k tíži. Za takové situace je výše uloženého odvodu zcela neakceptovatelná, správní orgány v této věci postupovaly pouze formálně a bez ohledu na skutečné meritum věci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud zkraje předesílá, že je vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, přičemž předmětem řízení o kasační stížnosti je napadený rozsudek krajského soudu. Proto se v kasačním řízení nemůže zabývat argumentací žalobkyně (zmíněnou též ve vyjádření ke kasační stížnosti) týkající se procesního postupu správních orgánů v návaznosti na žalobkyní uplatněný návrh na rozhodnutí sporu z veřejnoprávní smlouvy. K tomu lze dodat, že Nejvyšší správní soud není vázán důvody kasační stížnosti pouze v případě zmatečnosti či vad soudního řízení, resp. nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), jinak řečeno, případnými vadami řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] se lze zabývat jen v mezích uplatněných kasačních námitek. Jde-li pak o posuzování vad správního řízení před krajským soudem, ten k nim z úřední povinnosti přihlíží pouze tehdy, pokud brání přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, 2288/2011 Sb. NSS, jehož závěry byly potvrzeny rozšířeným senátem v usnesení ze dne 21. 2. 2017, čj. 1 As 72/2016-48, č. 3539/2017 Sb. NSS).

[12] Podstatou nyní projednávané věci je posouzení toho, zda žalobkyně porušila podmínky poskytnuté dotace tím, že mimo jiné v zadávací dokumentaci uvedla ve vztahu k popídanému lyžařskému vleku konkrétní obchodní název (DOUBLE MAX). Stěžovatel zpochybňuje závěr krajského soudu, podle kterého byl takový postup žalobkyně přípustný s ohledem na znění metodického pokynu, resp. nebyl-li v tomto směru metodický pokyn dostatečně určitý, nemůže nést odpovědnost za jeho nesprávný výklad žalobkyní.

[13] Podle § 22 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel územních rozpočtů platí, že *porušením rozpočtové kázně je každé neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti*. Podle odst. 2 téhož ustanovení je *neoprávněným použitím peněžních prostředků jejich použití, kterým byla porušena povinnost stanovená zákonem, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínky, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity*.

[14] Kasační soud dále připomíná, že ze smlouvy o dotaci uzavřené mezi žalobkyní a regionální radou v dané věci plyne, že pokud se na příjemce dotace (žalobkyni) nevztahuje zákon o veřejných zakázkách anebo jedná-li se o veřejnou zakázku malého rozsahu, je příjemce dotace povinen postupovat v souladu s metodickým pokynem. Ve vztahu k vytýkanému jednání obsahuje metodický pokyn v čl. 2.2 následující ustanovení: *„Při určení předmětu zakázky není možné uvádět ve výzvě k předložení nabídky nebo v zadávací dokumentaci požadavky nebo odkazy na obchodní firmy, názvy nebo jména a příjmení, specifická označení zboží a služeb, která platí pro určitou osobu, popřípadě její organizační složku za příznačné, patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory, ochranné známky nebo označení původu, pokud by to vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků. Takový odkaz lze výjimečně připustit, pokud: a) by jinak nebylo možné dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky, musí zadavatel v*

tomto případě výslovně v zadávací dokumentaci nebo výzvě k podávání nabídek umožnit pro plnění zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení. [...].“

[15] Krajský soud v tomto směru v napadeném rozsudku vyšel z toho, že z metodického pokynu neplyne zcela jasně (a to ani na jiném místě), za jakých konkrétních okolností je naplněna hypotéza citovaného čl. 2.2 písm. a) metodického pokynu, tedy za jakých okolností je možná výjimka, na základě níž lze výslovné označení výrobce či výrobku v zadávací dokumentaci užít, aniž by se zadavatel dopustil porušení daného pokynu. Stěžovatel však v tomto ohledu trvá na tom, že lyžařský vlek v dané věci bylo možno dostatečně přesně a srozumitelně určit technickým popisem (obecnými technickými parametry) a nikoliv jen obchodním názvem.

[16] Stěžovateli je předně třeba dát v obecné rovině za pravdu v tom, že jím zmiňovaný technický popis lyžařského vleku (bez označení konkrétním obchodním názvem) je nepochybně možný, ostatně v nyní pojednávané věci to nevylučuje ani sama žalobkyně (resp. dokonce ani krajský soud v napadeném rozsudku). Tato otázka není ve věci sporná. Podstatné pro posouzení dané věci a sporné nicméně je, zda popis zvolený žalobkyní v této věci představuje porušení citovaného metodického pokynu. V tomto ohledu je určující, že metodický pokyn připouští užití konkrétního obchodního názvu, mimo jiné právě tehdy, není-li možné „*dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky*“. Odůvodnění napadeného rozsudku se stručně zmiňuje i o tom, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně využitím výjimky (označení konkrétního názvu výrobku) sledovala zvýhodnění (poškození) některého z dodavatelů, nebo že by k němu vskutku došlo. Podmínka, podle níž by užití konkrétního obchodního názvu „*vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků*“ však z hlediska systematiky daného ustanovení metodického pokynu není na možnost využití dané výjimky nijak blíže navázáno. Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku naopak i vzhledem k uplatněným žalobním bodům své úvahy zaměřil právě na posouzení podmínky spočívající v nemožnosti dostatečně přesně a srozumitelně určit předmět zakázky. Poukázal na to, že se v případě uvedených pojmů nejedná o zákonnou definici, přičemž daný výraz není ani metodickým pokynem blíže specifikován. Hodnocení citované podmínky metodického pokynu pak provedl v návaznosti na existující judikaturu zdejšího soudu (obsáhle citovanou v bodě 13. napadeného rozsudku), podle níž výkladové nesrovnalosti metodického pokynu nelze klást k tíži příjemci dotace jakožto slabší strany (rozsudek ze dne 30. 3. 2017, čj. 2 Afs 142/2016-32).

[17] Nejvyšší správní soud v nynější věci nehodlá nikterak zpochybňovat závěry plynoucí ze shora citovaného rozsudku téhož soudu, nemohl nicméně přehlédnout, v jakých souvislostech byly vysloveny. Ve věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 142/2016, z níž krajský soud v nyní napadeném rozsudku vyšel, totiž zdejší soud k citovaným závěrům dospěl v situaci, v níž „*ustanovení pravidel pro výběr dodavatelů nesplňují v otázce zákazu diskriminace požadavky jednoznačnosti, určitosti a srozumitelnosti*“. Konkrétně poukázal na to, že „*není vůbec zřejmé, zda jsou subjekty, které nepodléhají zákonu o veřejných zakázkách, povinny řídit se při výběru dodavatelů tímto zákonem, případně v jakém rozsahu. Zákaz diskriminace, který je typickým neurčitým pojmem, není v podmínkách pro výběr dodavatelů nijak definován. Jeho výklad je naopak značně ztížen nejednoznačnými ustanoveními těchto podmínek. Za matoucí je třeba považovat odkaz (...) pro výběr dodavatelů na § 44 odst. 9*

pokračování

zákona o veřejných zakázkách, který je pouze jedním z konkrétních projevů zákazu zjevné diskriminace v zákoně o veřejných zakázkách. V souvislosti s odkazem na právo Evropské unie, uvedeném ve stejném ustanovení, které je založeno na zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, že by poskytovatel dotace mnil příjemce dotace zavázat obecným zákazem diskriminace tak, jak je vyjádřen např. v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Poskytovatel dotace si této nejednoznačnosti ostatně musel být vědom (...) K nejednoznačnosti výkladu neurčitého pojmu zákazu diskriminace dále značně přispívá čl. 18 pravidel pro výběr dodavatelů, který stanoví, že pro naplnění podmínky nediskriminačního výběru dodavatele je nutné, aby zadavatel vybral vždy nejvýhodnější nabídku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že dané ustanovení je nejen obecné a nic neříkající, nýbrž dokonce nesprávné (...)“.

[18] Je tedy zjevné, že v dané věci se nejasnosti dotačních podmínek týkaly ze své povahy zcela zásadních otázek (zejm. samotné možnosti aplikace zákazu diskriminace) a navíc popsane nejasnosti zjevně nebyly standardním výkladem odstranitelné, o to ani v kontextu dalších částí podmínek či související právní úpravy (vztah k obojímu naopak nejasnosti ještě prohluboval). Pokud jde o povahu (kvalitu) pochybností i jejich výčet (počet), jednalo se o situaci zcela odlišnou od nyní projednávané věci. Zde sice metodický pokyn skutečně použil neurčitých pojmů (*dostatečně přesně a srozumitelně*), které blíže nedefinoval. Podle Nejvyššího správního soudu však na rozdíl od citované věci nelze uzavřít, že užití těchto pojmů je dostatečné pro závěr (zaujatý krajským soudem) o nejednoznačnosti metodického pokynu. Citované pojmy lze předně z hlediska jazykového řadit mezi pojmy běžně používané (a to i v rámci právních předpisů) a zcela standardně vyložitelné i běžně aplikované (nejen správními orgány ale i adresáty veřejné správy). Především je pak třeba zdůraznit, že se jedná o pojmy, které jsou v dané souvislosti doslovně přejaty ze zákona o veřejných zakázkách (viz § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném v době uskutečnění daného projektu, tedy do 14. 9. 2009). Za těchto okolností nelze souhlasit s tím, že by užití daných pojmů mělo způsobovat nejednoznačnost metodického pokynu, která by opravňovala žalobkyni k užití konkrétního obchodního názvu uvedeného lyžařského vleku. Podle Nejvyššího správního soudu není jakkoliv přemrštěné či formalistické požadovat po adresátech úkonů veřejné správy (tím spíše, jedná-li se o příjemce dotace), aby obdobným pojmům dostatečně porozuměli i bez jejich výslovné bližší definice.

[19] K samotné otázce možnosti označování konkrétních výrobků (obchodních názvů) v zadávací dokumentaci lze ještě dodat, že existující judikatura Nejvyššího správního vnímá takovou možnost jako skutečně výjimečnou a připouští ji jen velmi omezeně (viz např. rozsudek ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 As 255/2014-36). Tato judikatura vychází mimo jiné z toho, že zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení a za její zpracování je plně odpovědný zadavatel, který je povinen zpracovat ji dostatečně kvalitě a s patřičnou odborností tak, aby na jejím základě bylo možné podat odpovídající a vzájemné porovnatelné nabídky. Smyslem je zajištění konkurence mezi dodavateli, umožnění hospodářské soutěže a dosažení efektivního nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů. Není přitom přípustné jakýmkoliv způsobem některé dodavatele zvýhodňovat, neboť je to právě konkurence, která nutí uchazeče o veřejnou zakázku, aby si počínali jako v každém jiném obchodně právním vztahu, tj. aby nabídli kvalitní výkon za odpovídající cenu (viz rozsudek ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 Afs 20/2008-152). Právě z těchto důvodů je zadavatel povinen stanovit předmět plnění veřejné zakázky pomocí obecných

specifikací (viz rozsudek ze dne 16. 11. 2010, čj. 9 Afs 30/2010-182). Tato východiska je pak nepochybně nutno brát v potaz i ve věcech poskytování dotací, resp. při výkladu pravidel souvisejících s popisem předmětu veřejných zakázek (výběrových řízení).

[20] Poukazuje-li v této souvislosti žalobkyně na to, že sama smlouva o dotaci (z níž mj. povinnost respektovat metodický pokyn plynula), obsahovala v popisu projektu, jehož součástí bylo shodné označený lyžařského vleku (DOUBLE MAX), Nejvyšší správní soud k tomu pouze poznamenává, že napadený rozsudek se tímto aspektem dané věci nezabýval, a to zjevně proto, že ani žalobní body uplatněné žalobkyní se na danou otázku (jejím legitimním očekáváním, pokud jde o popis projektu včetně označení vleku) nijak nezaměřily. Z toho důvodu není na místě, aby se Nejvyšší správní soud v nynějším kasačním řízení touto otázkou jakkoliv blíže zabýval.

[21] Lze tedy uzavřít, že kasační argumentace stěžovatele je důvodná, neboť krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda v daném případě bylo možno aplikovat výjimku dle citovaného ustanovení metodického pokynu, na základě které lze při označení předmětu zakázky v zadávací (a další související) dokumentaci užít konkrétního obchodního názvu konkrétního výrobku.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud tedy v návaznosti na výše uvedené shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm se bude krajský soud opětovně zabývat řádnými a včasnými žalobními námitkami, přičemž bude vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení pak krajský soud rozhodne i o nákladech řízení této kasační stížnosti (§110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. srpna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu